

Кволітіленд

Марк-Уве Клінг

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Анна Савченко

© Видавництво «Лобстер». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Поцілунок

З Петера Безробітного вже досить.

— Ніхто, — звертається він.

— Так, Петере? — питає Ніхто.

— У мене зник апетит.

— Окей, — відповідає Ніхто.

Ніхто — це персональний цифровий асистент Петера. Петер сам обрав це ім'я, бо часто в нього виникало відчуття, ніби поруч нікого немає. Хто йому допомагає? — Ніхто. Хто його вислухає? — Ніхто. Хто з ним поговорить? — Ніхто. Хто його догляне? — Ніхто. Хто приймає за нього рішення? — Ніхто. Хто його любить? Часто йому здавалося, що ніхто. Петер у ТОПі, бо Ніхто — це ТОП-асистент. ТОП — абревіатура від «Твої-Особисті-Потреби»; спочатку це була пошукова система, де належало вводити запитання за допомогою голосової команди, а ще раніше — навіть на клавіатурі. За своєю суттю ТОП усе ще залишається пошуковою системою, але тобі більше не доведеться ставити запитання. ТОП знає, що ти хочеш знати. Петеру вже не треба витрачати час на пошук потрібної інформації. Потрібна інформація сама намагається знайти Петера.

Ресторан, у якому Петер сидить зі своїми друзями, теж знайшов Ніхто за виражуваними вподобаннями Петера та його друзів. Ніхто також одразу замовив підходящий Петеру бургер. На серветці написано «Найкращі бургери з переробленого м'яса від Кволітісіті». Та попри це Петеру він не сподобався. Можливо, причина полягала в тому, що ресторан мав відповідати не лише смаку Петера, а й балансу його рахунку.

— Пізно, — каже він друзям. — Народ, я вже піду.

У відповідь лише якесь нерозбірливе бурмотіння.

Петеру подобаються його друзі. Їх теж для нього знайшов Ніхто. Але інколи — він не знав, чому саме це відбувалося — під час

зустрічей з ними в нього псувався настрій. Петер відсунув тарілку, на якій лежала ще добра половина його переробленого бургера, й одягнув куртку. Ніхто попросив рахунок. Його одразу ж принесли. Як у більшості ресторанів, офіціант був людиною, не андроїдом. У наш час машини вміють так багато, але досі не можуть донести повну чашку з точки А в точку В, не розхлюпавши її. До того ж люди дешевші. Не треба витрачати кошти на їхню купівлю чи обслуговування. А в ресторанному бізнесі — ще й не треба платити зарплату. Вони працюють за чайові. Андроїда за чайові не роздобудеш.

— Як ви хочете розплатитися? — питає офіціант.

— TouchKiss, — відповідає Петер.

— Добре, — каже офіціант, проводить пальцем по своєму кволітіпаду, й кволітіпад Петера вібрує у відповідь.

З моменту впровадження TouchKiss цей платіжний засіб миттю став популярним. Дослідники з корпорації якості «КволітіКорп» — корпорації, що робить твоє життя кращим, — виявили, що відбиток губ значно складніше сфальшувати, ніж відбитки пальців. Проте критики стверджували, що річ тут в іншому — «КволітіКорп» хотіла емоційно ще дужче прив'язати клієнтів до своєї продукції. Але навіть якщо в них справді була така мета, то на Петерові це аж ніяк не спрацювало. Він торкається губами свого кволітіпада без жодних почуттів. Другим поцілунком підтверджує звичні 32 відсотки чайових. Після восьмисекундної бездіяльності кволітіпад переходить у режим stand-by, і екран гасне. Петер бачить своє темне відображення, яке ніби теж дивиться на нього. Невизначне біле обличчя. Не потворне, просто невизначне. Таке невизначне, що Петеру інколи здається, наче він сам себе плутає з кимось іншим. У такі миті, як оце зараз, він думає, що з екрана на нього витріщається хтось інший.

Перед дверима на нього вже чекає безпілотний автомобіль. Його викликав Ніхто.

— Добрий день, Петере, — каже автомобіль. — Ви хочете додому?

— Так, — відповідає Петер і сідає в машину.

Без подальших питань про дорогу чи адресу автомобіль вирушає. Вони знають один одного. Принаймні авто знає Петера. На екрані видно ім'я автомобіля. Карл.

— Гарна погода, правда? — питає Карл.

— Вимкни смолток, — завважує Петер.

— Тоді для вашого задоволення я зараз увімкну найромантичніші рок-балади всіх часів, — каже авто і вмикає музику.

Уже двадцять три роки Петер слухає романтичні рок-балади. Все своє життя.

— Вимкни, будь ласка, — прохає він.

— Залюбки, — озивається авто. — Мушу зізнатися, ця ваша музичка зовсім не в моєму стилі.

— Он як? — каже Петер. — Що ж тобі подобається?

— О, коли я їжджу сам, то найчастіше слухаю індастріал, — відповідає автомобіль.

— Тоді вмикай.

«Пісня», яка одразу ж загуркотіла з колонок, дуже добре пасує до Петерового поганого настрою.

— Музика хороша, — каже він за хвилину Карлу, — але ти не міг би не підспівувати, будь ласка?

— О так, звісно, — мовить авто. — Вибачте. Ритм мене захопив.

Петер потягується. Автомобіль просторий і затишний. Петер дозволив собі тариф мобільності на той клас автомобілів, який насправді не варто було б собі дозволяти. Один його друг сьогодні кепкував, що в Петера, мабуть, криза чверті життя. Друг поведився

так, ніби Петер купив собі машину! Але власну тачку мають лише супербагатії, сутенери та повні ідіоти. Всі інші користуються величезним автопарком провайдера індивідуальної мобільності. «Найкраще в безпілотних автомобілях те, — завжди казав батько Петера, — що більше не треба шукати парковку». Щойно ти дістався цілі, просто виходь собі, а машина їде далі й робить усе те, що роблять автомобілі, коли відчують, що за ними ніхто не стежить. Мабуть, напиваються десь бензином.

Раптом Карл різко гальмує. Вони стоять на узбіччі перед великим перехрестям.

— Мені дуже прикро, — каже автомобіль, — але за новими страховими правилами ваш район надто небезпечний для самокерованих автомобілів мого класу. Ви ж розумієте, через це я змушений просити вас вийти.

— Що за?.. — красномовно запитує Петер.

— Але ж ви мали це знати, — каже Карл. — Ви отримали 51,2 хвилини тому нові Умови використання для вашого тарифу на мобільність. Хіба ви не прочитали угоду?

Петер нічого не відповідає.

— У кожному разі, ви погодилися, — мовить авто. — Але вас точно порадує, що для вашої зручності нашою точкою висадки я обрав саме це місце. Зважаючи на вашу середню швидкість пішої ходи, воно дасть вам змогу бути вдома вже за 25,6 хвилини.

— Круто, — каже Петер. — Справді круто.

— Це була іронія? — питає авто. — Мушу зізнатися, періодично в мене проблеми з моїм детектором іронії.

— Хто б міг подумати!

— От тепер це іронія, так? — питає Карл. — У такому разі ваша радість щойно теж була несправжньою, еге ж? Вам не хочеться йти пішки? Якщо бажаєте, я можу викликати автомобіль середнього класу, який відповідає новій класифікації вашого району. Такий

автомобіль може бути тут за 6,4 хвилини.

— А чому змінили класифікацію?

— Ви не в курсі? — питає Карл. — Напади на безпілотні авто у вашій місцевості почастишали. Збіговиська безробітних підлітків розважаються тим, що зламують операційну систему моїх колег. Вони ламають чип для визначення місцеперебування і стирають просторову орієнтацію. Це жахливо. Бідолахи вдень і вночі дезорієнтовано й безцільно їздять по світу, як зомбі. І коли їх випадково відловлюють, то, згідно із Законом про захист споживачів, на них чекає переробка на брукхт. Страшна доля. Ви ж, напевно, знаєте, що з моменту введення Закону про захист споживачів будь-який ремонт будь-якої техніки суворо заборонений?

— Так, це я знаю. У мене є невеликий прес для брукхту.

— О! — каже авто.

— О, — повторює Петер.

— Тож ви точно розумієте моє становище.

Петер мовчки відчиняє двері.

— Будь ласка, поставте мені оцінку, — каже авто.

Петер виходить і зачиняє двері. Автомобіль ще трохи побідкався, що не отримав оцінки, але зрештою здався і поїхав до наступного клієнта.

Ніхто веде Петера найкоротшою дорогою додому. Дім Петера — це маленька занедбана крамничка вживаних речей із пресом для брукхту, в якій він не лише працює, а й живе. Цю крамничку він успадкував від діда два роки тому і відтоді ледь-ледь заробляє на оренду. Коли до дому залишається якихось 819,2 метра, Ніхто раптом каже: «Петере, обережно. На наступному перехресті стоять четверо підлітків, у картотеці судимостей яких є записи про вчинені ними насильницькі дії. Я рекомендую зробити невеликий гак і обійти їх».

— Може, ті четверо просто виставили на вулицю стіл і незаконно продавали домашній лимонад, — припускає Петер.

— Малоймовірно, — каже Ніхто. — Вірогідність цього становить...

— Та годі тобі, — кидає Петер. — Веди мене в обхід.

Точно тієї миті, коли Петер заходить додому, прибуває дрон-кур'єр від TheShop. Таким випадковостям Петер уже давно не дивується. Бо це не випадковість. Нині взагалі не буває випадковостей.

— Петере Безробітний, — весело починає дрон, — я від TheShop, найпопулярнішої інтернет-крамниці у світі, у мене для вас сюрприз.

Буркнувши щось незадоволене, Петер забирає посилку в дрона. Він нічого не замовляв, але відтоді, як з'явився «ОдинПоцілунок», це вже й непотрібно. «ОдинПоцілунок» — це преміумсервіс від TheShop і найулюбленіший проєкт легендарного засновника фірми Генріка Інженера. Той, хто лише одним поцілунком зареєструвався в «ОдномуПоцілунку» в своєму квалітіпаді, надалі отримує всі товари, які він — свідомо чи несвідомо — хоче, без потреби їх замовляти. Для кожного клієнта система сама вираховує, що він хоче й коли цього хоче. Перший слоган TheShop проголошував: «Ми знаємо, чого ти хочеш». Тепер уже ніхто й не заперечуватиме.

— Відкрийте посилку просто зараз, — пропонує дрон. — Для мене завжди величезне задоволення бачити, як радіють мої клієнти. Якщо бажаєте, я можу одразу ж завантажити відеорозпаковку на вашу особисту сторінку в «Кожному».

— Та не заморочуйся, — каже Петер.

— О, це не морока для мене, — заперечує дрон. — Я хоч так, хоч інак усе знімаю на відео.

Петер відкриває посилку. В ній — найновіша модель квалітіпада. Поточна квартальна модель. Петер навіть гадки не мав,

що хоче новий кволітіпад. Але, зрештою, хіба не він — власник моделі останнього кварталу? Тож, мабуть, це було якесь неусвідомлене бажання. Без жодних емоцій він виймає кволітіпад із коробки. Нове покоління значно важче за попереднє. Старі моделі часто здувало вітром. Петер згадує про відеорозпаковку, змушує себе всміхнутися і виставляє перед камерою великий палець угору. Якби хтось із друзів Петера уважно подивився це відео, то сказав би, що в нього моторошний вираз обличчя. Але друзі Петера не цікавляться відеорозпаковками. Жодна притомна людина не цікавиться відеорозпаковками. Петер притискається поцілунком до нового кволітіпада. Ніхто привітно вітається, і Петер одразу ж отримує доступ до своїх даних. Він зминає свій старий кволітіпад і кидає його в смітник, що стоїть тут зовсім не випадково. Смітник дякує і йде через дорогу до маленької пухенької дівчинки, яка саме розпаковує шоколадний батончик. Три безпілотні автомобілі злегка пригальмовують, щоб пропустити смітник. Петер неухважно дивиться йому вслід.

Сенсорний екран дрона-кур'єра спалахує яскравим світлом.

— Оцініть мене, будь ласка, — каже він.

Петер зітхає. Він ставить дрону десять зірочок, бо все, що нижче десяти зірочок, неминуче потягне за собою клієнтське опитування, в якому йому доведеться пояснювати, чому він не повністю задоволений. Дрон ошасливлено дзижчить. Здається, він радіє своїй оцінці.

— Щодня — добра справа, — бурмоче Петер.

— О, скажіть, — запитує дрон, — а ви не могли б прийняти ще два пакуночки для ваших сусідів?

— Дещо залишається незмінним.

...

Далі — у повній книжці «Кволітіленд».
nashaknyga.com.ua